

Är kommunismen radikal eller reaktionär?

Av

Redaktör ALBIN STRÖM

Utgiven av

Vänstersocialistiska Partiet (1947)

Om Johan Albin Ström (1892-1962)

Albin Ström var en radikal socialistisk arbetare (sjöman, hamnarbetare) som verkade politiskt och fackligt i Göteborg, först inom Socialdemokratiska Vänsterpartiet (1917-23), sedan i socialdemokratin (invald i riksdagen 1928), därefter (från 1934) som medlem i Kilbom/Flygs Socialistiska Parti (SP).

När SP föll samman och resterna av partiet urartade och närmade sig nazismen bröt han sig 1940 ur och bildade Vänstersocialistiska Partiet, som främst var förankrat i Göteborg och som Ström ledde till sin död, varefter partiet tynade bort. Albin Ström, som var känd som en mycket god talare, var fram till slutet av sitt liv även redaktör för veckotidningen *Arbetarposten*, som startades 1934 av SP och som Vänstersocialisterna tog över.

Andra kända medlemmar i Vänstersocialistiska Partiet var ”Amalthea-mannen” Anton Nilsson och Evald Höglund, f d ordförande i SP:s ungdomsförbund.

Se även:

Arvid Olsson, [Politiskt lönnmordsförsök](#), skrift om uteslutningen av Albin Ström ur det socialdemokratiska partiet 1934.

Bernt Kennerström, [Mellan två internationaler - Socialistiska Partiet 1929-1937](#), särskilt avsnittet ‘Socialistisk samling’ (i kapitel 5), som handlar om Ström-fraktionens brytning med socialdemokratin 1934)

[Vad vill Vänstersocialisterna](#) (skrift från 1947)

MF 16/2 2014

Från Stalin-Hitlerpaktens dagar

Världskrigets anstiftare på våghalsig seglats

(*arbetar-posten 1939*)

Växlingarna i bedömandet av kommunisterna.

När vi i det följande använder beteckningen *kommunism* är detta ord icke avsett att beteckna något annat än den tidigare av Komintern förda politiken och som efter dess ”upplösning” dirigerats direkt av de politiska makthavarna i Kreml. Denna politik har ingenting med den ursprungliga kommunismen att göra, utan den är ett uttryck för ryska statens intressepolitik vilken i dag domineras av rysk nationalism, imperialism och panslavism. Detta är också anledningen till alla de tvära kastningar som äro utmärkande för de ryska diktaturfilialernas politiska framträdande i alla länder. Än ”*klass mot klass*”, än ”*folkfront*”, än bitter kamp mot en fascistisk diktaturregering — exempelvis överste Peróns i Argentina — än stöd åt samma regering sedan denna träffat politiska överenskommelser med Rysslands makthavare. Aldrig tidigare har en politisk rörelse kunnat kasta sig från ståndpunkt till ståndpunkt så som den kommunistiska. Härav följer också att den borgerliga och socialdemokratiska pressens bedömning av den kommunistiska rörelsens alla politiska saltomortaler växlar allt efter behovet av att smeka eller klösa, växlar. Under den rysk-tyska paktens dagar var Stalin en verklig keltgris i den naziorienterade pressen, medan omdömet i den proallierade pressen var diametralt motsatt. När sedan Hitler överföll Ryssland blevo omdömena omkastade. Den proallierade pressens kritik tystnade undan för undan. Den ryska pressens gallhojtande om de engelska och amerikanska plutokraterna upphörde som genom ett trollslag. Samma företeelse kan vi nu iakttaga i den socialdemokratiska pressen. Sedan regeringen gått med på det ryska handelsavtalet — vars huvudpunkt är att ge Ryssland ett lån på 1 miljard kronor — har denna blivit synnerligen högtidligt behandlad i Ny Dag-AT och den soc. dem. pressen har i gengäld nästan helt slutat upp att avslöja den reaktionära politik kommunisterna fört och för.

Ibland heter det i den borgerliga pressen att inget parti i vårt land — möjligen med undantag för nazisterna — fört en så reaktionär politik som kommunisterna. Dagen efter talar man av gammal vana och för att skrämma högerens soffliggare om de ultraröda. Ja, dessa skilda omdömen kan till och med förekomma på sampla sida i dessa tidningar. Hundratals exempel skulle kunna anföras för att bevisa dessa dubbelbottnade omdömen. Men vi skola endast anförva vad Observer (borgerlig engelsk tidning) 1945 skrev om hur reaktionära kommunisterna voro:

”Huvudfelet med 1944 års kommunister är en utomordentlig brist på principer och en nästan religiös tilltro till taktiska trick. Det var den italienske kommunistledaren Togliatti, som slog en bro över klyftan mellan socialisterna, liberalerna och huset Savoyen. I Rumänien ha kommunisterna gått med på att tjäna under kung Mikael — som var Hitlers personlige och politiske vän — och i Bulgarien, som nu har en kommunistisk ledare, att bevara dynastiska institutioner, för vars sak, många bulgariska liberaler inte skulle lyfta ett finger. I de slaviska länderna ha kommunisterna mangrant anslutit sig till den panslaviska doktrinen med dess smak av gammal tsarrysk reaktion och obehagliga likheter med vissa moderna rasteorier. Den mest brinnande nationalistpropaganda, vilken för närvarande uppenbarar sig i Europa, har kommunistiskt ursprung. De polska kommunisterna fordra Oder som polsk gräns. Marskalk Tito, den kommunistiske metallarbetaren, begär få inkorporera Trieste i Jugoslavien. Grekiska kommunister kräva bitar av bulgariskt territorium och bulgariska kommunister drömma om ett ”Stor-Bulgarien”. *Frågan är, om det någonsin i historien förekommit att ett politiskt parti*

så fullständigt ändrat sin tankevärld. Varje annat parti, som så hänsynslöst bollade med ideal, vilka stå i skarpaste motsats mot den tidigare hållningen, skulle gå under. Kommunisterna synes tills vidare ha klarat sig ur denna skärseld. Det är denna oansvarighet som fått den ohämmade opportunisten liksom den äventyrliga karaktär, som nu är så kännetecknande för den kommunistiska politiken”.

Så reaktionär framstår alltså den kommunistiska politiken t. o. m. för den borgerliga pressen i England. Då tycker man att den icke skulle framstå såsom i något avseende radikal inför svenska arbetare som påstår sig vara socialister.

Kommunistiska politiken dubbelbottnad.

Anledningen till att den kommunistiska politiken trots allt framstår för många arbetare som radikal är att den är dubbelbottnad. I agitationen på arbetsplatserna och vid valtillfällen röra sig kommunisterna med en radikal fraseologi som icke tillämpas av de valda ombuden och ledamöterna i riksdag eller stadsfullmäktige. Som prov på detta dubbelspel vilja vi anföra följande exempel från förra årets valrörelse och de senaste avtalsrörelserna:

Den borgerliga oppositionen — någon arbetar- och vänsteropposition fanns icke i debatten — skjuter på regeringsblockets försvarare som tycks ha förskansat sig på kungliga slottet och nyfiket åser hurusom ammunitionen tar slut för hrr Ohlin. Slagordningen på regeringssidan är intressant. Först står Wigforss till synes i god slagform, som god tvåa hr Erlander som dock verkar att vara enbart hantlangare och som trea — sista man på skansen — står Sven Lasse Linderot. Är det den rätta platsen för ”arbetarklassens avantgarde” och dess store föhrer?

I debatten anförde hr Linderot bl. a: följande enhetspsalm:

”Kommunistiska partiet kommer icke att låta provocera sig till en frontalkamp mot socialdemokratin enligt statsministerns intentioner, då vi icke ställer småskurna, partiegoistiska intressen före de stora gemensamma intressen som gäller hela arbetarklassen och hela det arbetande folket.”

Därefter passade han på att tala om att kommunisterna icke kräver högre löner för arbetarna än de socialdemokraterna kräva. *Ryssavtalet har redan verkat.* Inte underhåller Stalin en filial här i landet för att han därigenom skall tvingas betala mera för sina importvaror än om han ingen hade. Ånej, så dum är han inte. Nu kräver hans filial icke mera än de försoffade sossarna och den ridderlige Linderot träder fram till deras försvar, som en medeltida riddare, som drager sitt rostiga svärd, och förkunnar följande politiska visdom:

”De som främst önskar bromsa löneutvecklingen för arbetarna söker angripa den socialdemokratiska ledningen för att den faller undan för trycket från kommunisterna. Det kanske kan vara nyttigt att påvisa, att i här diskuterade spörsmål de socialdemokratiska och fackliga ledningarna i nuvarande situation *icke ligger under tryck från kommunisterna.* I årets avtalsrörelse har vi att anteckna det sensationella förhållandet att de olika fackförbundens avtalskonferenser fattat beslut i lönefrågorna utan att i något fall kommunistiska reservationer förekommit. Enheten bland arbetarna ifråga om de lönepolitiska kraven är sålunda påfallande.” (Kurs. Ny Dag-AT:s).

Tänk så snälla barn LO-Lindberg numera har att göra med! Ännu snällare var Flyg-Senander som trodde att det var nödvändigare än någonsin att sossar och kommunister ena sig. Kan de bli enigare än de redan äro? De ha ju samma program och samma politik d. v. s. kommunisterna har accepterat socialdemokraternas. Flyg-Senander ansåg också att Erlanders störningar berodde på att han var så ny i jobbet som partiordförande. Allting kan bortförklaras av dessa

agenter.

1. *"Slå ut de borgerliga och socialdemokratiska ledamöterna och säkra oppositionens seger vid höstens val var arbetsplats parollen"*. När valet var över försäkrade återigen Linderot, liksom under remissdebatten, *"att vi är inget oppositionsparti"* utan *"vi vilja hjälpa regeringen att genomföra efterkrigsprogrammet"*. Denna ställning av biträdande regeringspartichef tycks Linderot trivas med liksom den kommunistiska partibyråkratin tycks gilla att deras parti är biträdande regeringsparti utrustat med dess högsta dygder: *Tystnad och jasägande*.

2. *"Bort med 40,000-kronorsborgarråden och minska antalet till hälften"* var en av kommunisternas valparoller på arbetsplatserna i Stockholm. När valet var över slog kommunisterna vakt om 40,000-kronorsborgarråden och krävde att de skulle utökas till *åtta*, medan högersocialdemokrater föreslog att det kunde räcka med *fem*. Varför denna frontförändring? Jo, kommunisten Set Persson hade därigenom utsikter att väljas till borgarråd, vilket han också blev — med 40,000 kronor om året i lön. Sedan var det icke noga med kampen mot byråkratins höga löner och icke därom att det var för många borgarråd.

3. *"Bättre, billigare och modernare bostäder"* lockade man de bostadsbehövande med. Skulle detta förverkligas hade man behövt överföra åtskilliga tiotusental arbetare till byggnads- och byggnadsämnesindustrierna. När valet var över framträdde kommunisterna — helt naturligt eftersom det var deras uppdragsgivare som behövde detta understöd — som främsta talesmän för ett lån till Ryssland på 1 miljard kronor vilket betyder att varor för denna summa undan drages svenska folket i 10 å 15 år — då beloppet ju skall återbetalas — vilket icke minst går ut över byggnadsverksamheten som säkerligen berövas den arbetskraft och de material som skulle erfordras till de *"bättre, billigare och modernare bostäderna"*. En minskning av varutillgången i landet med 1 miljard betyder också en såpass stor förstärkning av den inflation som icke står att hejda, så att varje dröm om *"billigare bostäder"* är försvunnen efter detta kreditval. Löftet var bluff, medveten bluff.

4. *"Vi kräva 25 öres förhöjning av timlönen"* var Göteborgs metallarbetares paroll inför avtalsrörelsen 1945. Kravet var enhälligt. Kommunisten Anton Norling — då stadsfullmäktig och avdelningens ordf. — fick detta krav med sig till avtalskonferensen i Stockholm. Tio öre tappade han på tåget upp — det var ju förvål att han icke i likhet med. Senander åkte flygmaskin för då hade han väl tappat resten också — och när förhandlingarna pågått framemot midsommar var det icke mer än åtta öre kvar av kravet på 25 öre. Då tillstyrktes enhälligt ett förslag om uppgörelse på basis av 8 öre. Två dagar senare bekämpade Norling och kommunisterna detta förslag som de tidigare tillstyrkt. Efter uppgörelsen var Westerlund och LO-Lindberg de största förrädare som funnits och nu skulle de rensas ut genom en extra metallkongress. Säkerligen hade detta varit önskvärt men på kongressen förklarade Knut Svenson — kommunistiskt stockholmsombud — *"att extrakongressen skulle kunna bliva en verklig försoningsfest"* och Linderot förklarade i Ny Dag att både Oscar Westerlund och LO-Lindberg *"voro goda socialister och ärliga arbetareledare"*. Slutet gott allting gott brukar man säga, men i detta fallet var det metallarbetarna som offrades. De fingo icke genomföra några av sina välmotiverade krav men deras ekonomi var förstörd för år framåt. Så slöt denna tragedi.

5. *"Kräv internationell hyra"* var kommunisternas krav vid avtalsuppgörelsen för sjöfolket våren 1945. Självfallet hade vi framfört samma krav. Vid möte med sjöfolket i Göteborg avvisades det av förbundsledningen godkända förslaget nästan enhälligt den ena veckan, men nästa vecka kom det tillbaka, med en mindre förändring, på ett nytt möte och nu var det kommunisterna som slogs för detta förslag, som de veckan förut varit med att avvisa.

Resultatet blev att trots den sosse-kommunistiska enhetsfronten avvisades förslaget på göteborgsmötet med 340 röster mot 180. Även i Stockholm in. fl. platser blev det nej-majoritet. Trots detta gjorde den sosse-kommunistiska förbundsledningen upp vid bordet och berövade sjöfolket en säker seger och Ny Dag-AT jublade och bluffade med rubriken: ”*Sjöfolksseger. Strejkhöret räckte*”. Hundratals liknande kommunistiska bluffar på det politiska och fackliga området skulle kunna anföras men därtill är utrymmet för litet.

Kommunisterna som antinazister.

En av den kommunistiska politikens största bluffar är att söka framställa sig som konsekventa antinazister. Detta är lögn. De blevo motståndare till nazismen den 22 juni 1941 sedan de under tiden augusti 1939 till Hitlers överfall på Ryssland varit fanatiska anhängare av Stalin-Hitlerpakten. Följande axplock ur den kommunistiska pressen och deras ledares uttalande ge belägg för detta:

”Det gäller att orientera Sverges utrikespolitik till ett korrekt förhållande till Östersjöns båda stormakter” — — — ”någon större olycka kunde ej inträffa för Sverges del än om dessa båda stormakter råkade i krig.”

(Hilding Hagberg, remissdebatten 1940)

”Man måste medge, att det i vårt land funnits vissa kortsynta personer, som voro hänfödda av den enfaldiga antifascistiska agitationen och därvid glömde våra fienders provokatoriska aktivitet. Stalin som tog denna omständighet i övervägande, tog å sin sida genast upp frågan om möjligheten att åstadkomma goda grannskapsförbindelser mellan Tyskland och Sovjetryssland. Man ser nu, att dessa Stalins förklaringar förstodos) riktigt i Tyskland och att man dragit slutsatserna av dem.”*

(Molotov, sept. 1939)

”Man proklamerar nu såsom väsentligt krav 'hitlerismens avskaffande' — detta är nu enligt de engelska och franska politikerna målet för det nu rådande kriget. Dessa argument till förmån för ett fortsatt krig - kan de anses på något sätt grundade och övertygande? Var och en har frihet att ge uttryck åt sin hållning till den ena eller andra ideologin, var och en har rätt att försvara eller vederlägga den. Men man kan icke förstöra någon ideologi eller världsåskådning med eld och svärd. Man kan respektera eller avsky hitlerismen såsom varje annat insiktssystem. Detta är en smaksak. Men att föra krig för att 'undanröja hitlerismen' innebär en brottslig absurditet i politiken.”

(Izvestija sept. 1939)

”De som förra veckan hade stelnat i skräck för den tyska pansararmén, torde efter Hess' flykt i stor utsträckning springa över till den motsatta överdriften. Men Rudolf Hess' flykt ändrar ingenting i ett betydelsefullt faktum: att Tyskland militärt besekrat England och sina övriga motståndare på hela den europeiska kontinenten.”

(Red. Nils Holmberg AT:s ledare 15 maj 1941)

”England och Frankrike representerar i dag den aggressiva imperialismen i högre grad än de fascistiska staterna.”

(Knut Senander 1939)

”De engelska och franska imperialisterna, och med dem andra internationalens ledare, söker utnyttja de antifascistiska stämningarna och framför allt hatet mot Hitler till att beslöja krigets

* Det var Hitler och nazisterna som ”riktigt förstodo dem.”

verkliga karaktär 'med talet om demokratiernas krig mot nazismen och för de små stateras oavhängighet."

(Knut Senander å Kommunistiska partiets C. K., okt. 1939).

Samme klumpeduns uttalade följande diametralt motsatta meningar:

"Såsom gammal artillerist är jag den förste som vill rikta kanonerna mot de bruna djävlarerna från Tyskland."

(Heden 30 april 1939)

"Som gammal stalinist är jag den förste att försvara Sovjets uppslutning på Tysklands sida."

(Skanstorget 22 aug. 1939)

Till sist Trotskijs omdöme om Kremls antinazism:

"Det är nu klart att medan komintern förde en bullrande kampanj för allians med demokratierna förberedde Kreml en militäröverenskommelse med Hitler mot demokratierna. Till och med de mest obegåvade personer måste nu medge, att *Moskvaprocessen mot det gamla bolsjevikiska gardet var camouflagen för förberedelserna till Stalin-Hitleralliansen, ty de anklagade beskyldes för samarbete med nazismen*. Hemligheten är nu avslöjad. Kreml bedrog icke bara Chamberlain och Daladier utan också Sovjetunionens proletära massor och hela världen. Molotoffs ord, att den röda armén höljer sig med ära i Polen innebära en outplånlig skam för Kreml. Den röda armén fick order att besegra det redan slagna Polen, en ovärdig uppgift."

(Trotskij vid ryska inmarschen i Polen)

Kommunisternas behandling av de nazistiska ledarna framgår av följande TT-telegram från Moskva, i augusti 1939:

"Utrikesminister von Ribbentrop anlände kl. ett på onsdagsmiddagen från Königsberg till Moskvas flyghamn. Han hade flugit i Hitlers privata, hakkorsprydda fyrmotoriga jätteplan och fick ett *entusiastiskt mottagande av det bolsjevikiska värdfolket* — — —. Stora hakkorsflaggor vajade från flaggstänger och byggnader i flyghamnen. Röda arméns musikkår spelade nazihymnen — — —. Efter hälsningsceremonin äntrade antikominternspaktens andlige fader en av Molotoffs många luxuösa skottsäkra limousiner, även den skönt beprydd med hakkorsflaggan, och for till f. d. österrikiska legationen.

Härtill kan läggas att Izvestija, ryska statens organ — vid tiden för de tyska kraven på permittenttåg genom Sverige — uppmanade Per Albins regering "att foga sig i de önskningar grannen söder om Östersjön uttalat".

"Kommunismen" i Ryssland.

Mot den berättigade kritik som riktats mot de kommunistiska filialernas politik anför dessa att vi ha ju icke majoritet och måste följaktligen vingla oss fram så gott vi kunna. Men kunna de icke föra en kommunistisk politik när de befinner sig i opposition så icke kan det bli tal om att föra en sådan i maktställning. Då brukar de hänvisa till utvecklingen i Ryssland. Vi vill icke förneka utan att en storartad ekonomisk och industriell utveckling skett i Ryssland — men den kan ju icke jämföras med den som skett i vissa kapitalistiska länder. Denna utveckling har ingenting med kommunism att göra om man icke vill påstå att det är en utveckling från vissa ansatser till kommunism — *till statskapitalism*. En utveckling från ansatser till arbetare- och bondestyre. — *till byråkratisk och militär diktatur*.

Maktöverflyttningen till byråkratin och militären.

Denna utveckling tog jättekliv under perioden 1934-39. Tidigare hade arbetarnas och böndernas revolutionära kadrar kvar en del av det vid revolutionerna erövrade inflytandet, men 1939 var detta nere i det bottenläge det sedan befunnit sig i. Till belysning av den totala omläggningen av den politiska kursen under 1930-talet hör främst en jämförelse mellan sammansättningen av det kommunistiska partiets kongresser före och efter de stora utrensningarna — 1934 respektive 1939. På 1934 års kongress voro 80 proc. av deltagarna medlemmar av det kommunistiska partiet sedan 1919 eller tidigare och 40 sedan tiden före revolutionen — vid 1939 års kongress voro motsvarande siffror 14,8 och 2,4 proc. Detta innebär, då den naturliga avgången endast kunde ha varit en liten del av den faktiska, att de gamla partimännen praktiskt taget försvunno ur det ledande skiktet under den stora ”utrensningen”. Samma tendens förefinnes ifråga om medlemmarna i partiet. 1939 hade detta omkring 1,6 milj. medlemmar, av vilka blott 20,000 — 1,3 proc. — tillhörde partiet sedan 1917 eller tidigare, men år 1918 hade partiet mellan 260,000 å 270,000 medlemmar, vilka i regel voro unga eller medelålders män. Detta visar att partiets struktur — därmed givetvis också dess ideologi och politik — totalt förändrats under tiden mellan revolutionen och det andra världskriget. Kommunistpartiet var efter utrensningarna ett fullständigt nytt parti som endast hade namnet och 1,3 proc. av medlemmarna gemensamt med partiet från revolutionens heroiska dagar. Det är den nya överklassen — byråkratin och militärjuntan — som nu behärskar partiet och därmed landets politik. Den ryske soldaten i Finland gav ett drastiskt uttryck åt detta när han uttalade sin förvåning över att i Finland var det de fattiga som voro kommunister medan ”*hemma i Ryssland var det endast de rika som voro kommunister*”. Så är det. Säkerligen har aldrig Churchill eller Lindman haft så många marskalkar, generaler, industriledare och storgodsledare på högerns kongresser som det fanns på det ryska kommunistpartiets kongresser. Men antalet arbetare äro nog ungefär lika på dessa kongresser, medan böndernas antal äro betydligt större på högerns kongresser än på det ryska kommunistpartiets.

Vilka leder industrin och kollektivjordbruken i Ryssland?

När novemberrevolutionen gett makten åt arbetare- och soldatråden och därmed förlagt beslutanderätten hos sovjeterna var det arbetarna och bönderna som ledde den ekonomiska verksamheten. Genom en rad åtgärder i motsatt riktning har arbetarna och bönderna numera knappast någonting att säga till om när det gäller att direkt leda och sköta industrin och kollektivjordbruken. Redan i juni 1931 — det berömda sexpunktstalet — kom Stalin med sin krigsförklaring mot ”Uravnilovka” eller likalönsprincipen. Likställdhet i fråga om lön skulle upphöra en gång för alla, eftersom den var ”*främmande och till förfång för den sociala produktionen*”. Likställdheten blev en ”*småborgerlig avvikelse*”, ett brott mot staten, ett skrämselford i likhet med kontrarevolution och trotskism. Talet åtföljdes av ett heligt korståg mot ”Uravnilovka” vilket medförde att den majoritet av folket som denna ensidiga propaganda nådde, blevo ärligt övertygade om att *olikställdhet* ifråga om lön var en av socialismens grundprinciper. Motiven för denna förändring var att levnadsstandarden sjönk under den första femårsplanen i stället för att stiga och att nu skulle differentieringen av lönerna bliva det eggelsemedel som skulle råda bot mot detta.

Men industriledarna och byråkraterna kände sig också besvärade av arbetarkontrollen, varför de strävade att helt avlägsna denna. Genom partiet var det icke svårt att få fackföreningsbyråkratins stöd åt sådana åtgärder. Som prov på deras propaganda anföres följande ur den ryska fackföreningstidningen Trud för den 8 juli 1933:

”En riktig avvägning av lönerna och en reglering av arbetsbehovet fordrar att *industriledarna och de tekniska cheferna får det omedelbara avgörandet härvidlag*. Detta dikteras även av nödvändigheten att upprätta en myndighet och en betryggande ekonomi för företagets skötsel .. . Arbetarna får inte försvara sig mot sin företagsledning. Det är absolut fel. Det är att undergräva de administrativa organen. *Det är vänsteropportunistisk snedvridenhet*, det är att utplåna den individuella auktoriteten och att blanda sig i administrationen ...”

Som sagt citatet är icke ur *Industria* ej heller ur en av Hitlers order om industrins ledning i ”Tredje riket” det är de ryska ”fackföreningarnas” organ Trud och som författare står Weinberg. Men att det var den ryska byråkratins linje framgår av följande — skrivet av Andrejev i Pravda den 29 dec. 1935:

”Fastställandet av löneskalorna måste helt överlåtas åt industriledarna. Dessa senare måste uppgöra normerna ...”

Ej att undra på att Koestler kan fastslå följande om de ryska fackföreningarnas uppgifter numera:

”Den enda funktion som Sovjets fackföreningar fyller, är praktiskt taget okänd bland sovjetsympatisörerna i västerlandet. Under inbördeskriget och den följande perioden utövade fackföreningarna genom sina fabrikskommittéer och kontrollkommissioner faktisk kontroll över landets ekonomiska resurser och räddade det från kaos och sammanbrott. Under NEP förlorade de sin nyckelposition i den statliga ekonomien men blev väktare av arbetarnas omedelbara intressen. Utkristalliseringen av den stalinska byråkratin under senare hälften av tjugotalet medförde en radikal förändring i fackföreningarnas funktion. När den första femårsplanen påbörjades uppgick de i statsbyråkratin. Deras uppgift blev inte längre att skydda arbetarnas intressen utan att stärka arbetardisciplinen och befrämja maximal effektivitet. Från att ha varit ett organ för arbetarklassen hade de förvandlats till instrument för att betvinga arbetarklassen”. Vad detta medförde ifråga om att öka löneklyftan inom arbetarklassen och mellan denna och den nya överklassen framgår av uppgifterna i nästa kapital.

Fördelningen av arbetets frukter.

”Arbetets frukter åt dem som arbeta” var en gång arbetarrörelsens ledande slagord. Som slagord i allmänhet så var detta icke klart, vare sig ifråga om vilka som arbetade och följaktligen skulle ha del av arbetets frukter, lika väl som ifråga om omfattningen av begreppet ”arbetets frukter”. Men trots detta gav det en tämligen klar bild om vad som åsyftades, i varje fall i arbetarnas hjärnor som icke sysslats så mycket med ekonomiska begrepp och deras avgränsningar. ”Jorden åt folket” ”arbetets frukter åt folket” var också under de första revolutionsåren en levande realitet i det ryska samhället, såväl som i ryska folkets hjärnor. Allt detta är nu borta. Staten tog jorden och idkar jordbruk genom gods-jordbruksledare, på samma sätt som industrin ledes och skötes av motsvarande industriledare — jordens och industrins ledande överklass. Dessa har också, tillsammans med statsbyråkratins tjänstemän och den ledande militärjuntan, lagt beslag på arbetets frukter i en sådan omfattning att dessa fördelas orättvisare än i de högkapitalistiska länderna. Vi skola anföra följande exempel:

Vid en donetzgruva tjänade 60 anställda 1,000-2,500 rubel i månaden per man. 75 anställda tjänade 800 till 1,000 rubel. Fyra hundra tjänade 500 till 800 och de övriga tusen i medeltal 125 rubel. Här var alltså topplönerna omkring 30 gånger högre än de lägsta lönerna. Direktörernas, överingenjörernas och administratörernas löner i det översta skiktet är hundra gånger större än medellönen och ända upp till 300 gånger högre än de lägsta lönerna. Denna

utveckling fullbordades 1943 genom att den ryska pressen entusiastiskt välkomnade de första ”proletära miljonärerna”.

(Uppgifterna om lönerna ur Trud, 20 jan. 1936)

Den sjunkande levnadsstandarden framgår av följande uppgifter. Den officiella ryska tidskriften *Planovoie Khoziaistvo* (Planekonomi) publicerade 1938 en del siffror om födoämneskonsumtionen i en genomsnittlig textilarbetsfamilj i S:t Petersburg under tsartiden. Utgående från dessa har Hubbard i sin bok: ”*Soviet Labour and Industri*” (London 1942) kommit fram till följande värden:

		1913	1929	1937
Kostnaderna för 1 veckas mat	Rubel:	3,40	5,90	49,60
Index för matpriser	%	100	172	1449
Medellön	Rubel:	25	66	245
Reallöneindex	%	100	154	68

Härav framgår att den genomsnittliga levnadsstandarden stigit från revolutionen till 1929 med 54 proc., men sedan sjönk till 1937 så att den då var 32 proc. lägre än standarden före revolutionen. Samma resultat visar Forest beräkningar — grundade på officiella ryska källor och en översikt av priserna i Moskvas minutbutiker, som företogs av den amerikanska ambassaden och bekräftades av den ryska pressen — som framlades 1943 i ”*An analysis of Russian Economy*”:

	1913	1929	1937
Prisindex	100	187	2248
Löneindex	100	233	1383
Reallöneindex	100	125	62

Colin Clark har i sin bok: ”*Critique of Russian Statistics*” med utgångspunkt helt från officiella ryska siffror kommit i stort sett till samma resultat. Ingen rysk myndighet eller press har sökt vederlägga dessa siffror. Men hemmakommunisterna ha vrålat om ”sovjethets” och lögn. Dessa fingo dock en ordentlig kalldusch av den ryska fackföreningsdelegation som förra hösten besökte LO:s kongress. Dess ordf. Belski berättade bl. a. följande om de ryska arbetarnas löne- och levnadsförhållanden:

”*En lokförare tjänar 1,200-1,300 rubel i månaden, men kan springa upp till 3,000-4,000 i månaden. En reparatör vid järnvägarna tjänar genomsnittligt 700 rubel i månaden men kan komma upp till 1,200. Ert stationskarl kan tjäna 600-700 rubel i månaden men det finns kategorier som inte kommer högre än 350-400 rubel.*”

Dessa senare torde vara det stora flertalet, ty den ryska löneskalan är som en pyramid. Basen är den stora massan med uselt låga löner och sedan kommer de bättre avlönade och slutar med de individuella undantagen i topplåget. Den kommunistiska ”jämligheten” tillåter således inom detta område den ene arbetaren att tjäna tio gånger så mycket som den andre. En så skriande orättfärdighet finns icke ens i de högkapitalistiska samhällena.

Belski yttrade vidare, att den ryske arbetarens lön är något högre än vad den kan se ut absoluta siffror, därför att arbetarna åtnjuter en mängd sociala förmåner som fri läkarevård, avgiftsfria studier, barnkrubbor, möjligheter till semestervistelse vid kurorter o. s. v. Han omtalade även att arbetarna i Ryssland ha möjligheter att genom extra arbete utöver den ordinarie arbetstiden skaffa sig extra inkomst. Under den högkonjunktur som för tillfället är rådande här i landet

skulle det säkert finnas möjligheter, åtminstone för vissa arbetare, att arbeta dygnet runt. Det är naturligtvis en förmån om man inte anser att vila och omväxling har någon betydelse. Belski sade även, att de ryska arbetarna kunna få en löneutfyllnad genom att de i stor utsträckning har egna trädgårdskolonier. Här i landet skulle det inte falla någon in att betrakta vad en arbetare kan få ut av sin kolonilott som löneutfyllnad. Extra slit betraktas i Ryssland, som en extra fördel. Det verkar som om Belski vore okunnig om att en stor del av de svenska arbetarna ha trädgårdskolonier och sommarstugor, med tillgång till potatisland och andra nyttiga växter. Men icke ens socialdemokraterna ha velat skryta med detta i sin folkhemspropaganda. Det är endast kommunistiska fackföreningsledare som gått så långt i reaktionär riktning.

Men även de ryska soldaterna ha fått veta vad löneskillnad är. Inom armén har den ”*socialistiska kampen mot den småborgerliga likställdheten*” för att citera Stalin nått långt. En menig i ryska armén har 10 rubel i månaden, en löjtnant 1,000 och en överste 2,400 rubel (The Economist, 3 juli 1943). Förhållandet mellan en menigs och en subalternofficers lön är i brittiska armén ungefär 1-4, i amerikanska armén 1-3 och i ryska armén 1-100. Som svar på detta anför ryskapologeten om de meniges löner:

”Även om hans lön i armén var liten har han haft så många fria förmåner — post, resor, rengöringsmedel, underhållning, tobak etc. — att han haft det minst lika bra som soldater i andra länders arméer.”

Tänk ett sådant underligt försvar. Man undrar vad den brittiske soldaten skulle säga om hans lön skars ned till omkring 18 pence i veckan och detta försvarades med att varje soldat får resa gratis till fronten och har förmånen av två frimärken, arton cigaretter i veckan, fria tvättmedel och fria ENSA-föreställningar.

Rysk utsugning och kapitalistisk.

Skillnaden mellan de ekonomiska förhållandena i Ryssland, under den nuvarande statskapitalismen, och i de kapitalistiska länderna är alltså icke — att utsugningen avskaffats i Ryssland. Tvärtom, utsugningen är mera omfattande i Ryssland än i de flesta andra länder. Skillnaden är att det är *staten* som är utsugaren där, medan det är trustar och karteller i de privatkapitalistiska länderna. Bank- och bolagsherrar roffar icke åt sig arbetets frukter i Ryssland — där är det *byråkratin och de ledande politiska och militära skikten* som tar hand om dessa. Där finns också de många miljonärer, ja, mångmiljonärer som Ryssland numera ståtar med och som den ryska pressen skryter med. Den ryska statskapitalismens försvarare brukar dock förklara att det här är fråga om *löner* ej om *profiter*. Låt oss syna denna argumentation. Naturligtvis spelar det föga roll om chefen för den statliga farmen i Kakstan — kamrat Berdyebekov som officiellt proklamerades som den förste miljonären — äger farmen eller endast styr den. Hans maktbefogenheter över de anställda är i själva verket större än ägarens maktbefogenhet i de kapitalistiska länderna. Hans barn kommer att få privilegier i fråga om förmögenhet, sociala förmåner och utbildningsmöjligheter. Deras inkomster kommer att vara oförtjänta, liksom varje miljonärsavkomling i de kapitalistiska länderna. Den enda skillnaden är att Berdyebekov och de andra ryska miljonärerna och deras barn icke själva kunna köpa sig storgods eller fabriker. Men vem är så dum att han vill köpa jord eller fabriker, när han åtnjuter ägandets alla fördelar, utan att behöva stå några av de ekonomiska riskerna? I stället kan den ryske miljonären placera sina pengar i statslån och få 7 proc. ränta eller placera dem i statens sparbanker och få 8 proc. Det tar icke många år innan ett kapital fördubblas med sådana räntor, det går mycket fort. Om Wigforss-Myrdal skulle vilja mottaga

kapital av de enskilda kapitalisterna och betala dem 7-8 proc. ränta skulle de med stor förtjusning acceptera en sådan ”socialism” och må förträffligt under denna. De skulle säkert föredraga detta statskapitalistiska och statsgaranterade ”socialistiska” profitsystem framför det något föråldrade kapitalistiska systemet. Den ryska staten är i verkligheten byggd på profitering av arbetarnas och böndernas insatser och arbete. Det är en monopolcorporation, som äger och sköter industri, jordbruk och handel i Ryssland. Stalin kan kallas bolagets verkställande överdirektör, som sköter om att en framväxande klass profitörer får sin arbetsfria inkomst, ett mervärde som utvunnits ur den statliga exploateringen av landets arbetskraft. Det är det politiska maktmonopolet i det kommunistiska partiets gestalt, som organiserar exploateringen — under namn av socialism.

Ryska statsslavarna livegna.

Pravda publicerade 1935 en kungörelse som bl. a. innehöll att det var högförräderi att fly över gränsen. Detta ”brott” skulle bestraffas med arkebusering och konfiskering av all egendom. Men än värre i fortsättningen. Om det var en soldat, som icke accepterade den ”patriotiska” livegenskapen under fosterlandet och rymde utomlands, få de vuxna medlemmarna av hans familj, som kände till hans plan och icke underrättade polisen — så att han kunde skjutas med ens — innan han kom iväg, fem till tio års fängelse och sin egendom konfiskerad. De som icke kände till planen, men som försörjdes av den ”brottslige” under förberedelserna till flykten, berövades medborgarskap och deporterades för fem år till en avlägsen frakt av Sibirien.

Denna bestämmelse utfärdades, samtidigt med att man proklamerade ”socialismens fullständiga seger” på det politiska och ekonomiska området. I borgerliga länder kallas sådana bestämmelser tyranni och ofrihet, men i Ryssland kallas det framåtskridande och socialistisk frihet!

På våren samma år utfärdades också en lag som stadgade att dödsstraff för stöld — som tre år tidigare införts för de vuxna — skulle tillämpas på minderåriga fr. o. m. det tolfte året. D. v. s. att barn som fyllt 12 år skulle hemfalla till dödsstraff om de tillägnade sig något av vad som kallas ”socialiserad” egendom. Detta är ju rena barbariet.

Ingen demokrati, frihet, tryck- eller församlingsfrihet i Ryssland.

I denna ”världens mest demokratiska författning” för att citera kommunisterna har man en senat som är baserad på funktionärerna i de olika republikerna. Den utgör en del av byråkrati-apparaten och har makt att i händelse av ”oenighet” åstadkomma en laglig upplösning av båda kamrarna. Statens verkliga representant skall fortfarande vara det kommunistiska partiet, vilket nu icke är annat än en pyramid av byråkrater med Stalin i toppen. Vad betyder under sådana förhållanden allmän rösträtt och ”fria hemliga val”, då endast det maktägande partiet får sätta upp kandidater, ha offentliga valmöten, utge valtidningar och propagandabroschyrer. Ensamt behärskar hela pressen, vari inget för de maktägande stötande får inflyta. Vad är ”tryck- och församlingsfrihet” då ingen kan tala för eller stödja några andra än den klick som har makten och då hundratals av dem som opponerat sitta i fängelse eller befinna sig i landsflykt. Arbetarnas och böndernas inflytande är borta.

Redan vid 1934 års kongress var endast 9,3 proc. av delegaterna ”arbetare i produktionen”. Från kongressen 1939 lämnades icke någon sådan uppgift troligen därför att de voro praktiskt taget försvunna vilket torde framgå av att inte en enda av de berömda stakhanovarbetarna, som paraderade å 18:e kongressen, invaldes i partiets centralkommitté som består av 139

ledamöter. Bland dem fanns icke plats för en enda arbetare. Massorna i Ryssland har icke något medel att kontrollera statens beslut vare sig genom val eller genom fackföreningarna, icke heller genom den allmänna opinionens tryck i form av politiska eller ekonomiska massaktioner. Arbetarna i a mindre inflytande ifråga om sina löner, sin arbetstid och sina levnadsvillkor än de flesta andra länders arbetare. De kunna icke strejka, icke utse fackföreningsdelegater, icke bråka i pressen eller utge flygblad, icke opponera sig i parlamentet och gatans parlament mejas ned av kulsprutor. De äga jorden och fabrikerna på samma sätt som den svenske medborgaren "äger" svenska flottan.

Ryska tsarismens metoder återinföres.

Det gamla Ryssland med panslavism, imperialism, officersadel, brutalitet och likriktning, prästvælde och allsköns tillbakagång på det kulturella området är nu till heders igen hos den kommunistiska byråkratin. Vi kunna endast ge några få exempel på detta. Peter den store är nu en av Rysslands största statsmän och Ivan den förskräcklige var enligt Kreml endast förskräcklig för Rysslands fiender. Att tala om att båda förde ett skräckvälde mot det ryska folket passar tydligen icke den nya tsaren. Prästerna och patriarkerna ha kommit till heders igen och kyrkorna äro överfulla. Enligt "Nyheter från Sovjetunionen" hade den ryska kyrkans överhuvud, patriarken Sergius förklarat att Gud sänt Stalin för att frälsa världen. Det fanns nyordnade präster som förkunnade detsamma om Hitler. Oss förefaller det snarare som om den andre potentaten visat sin "tjänstvillighet". Den religiösa vidskepelsen florerar i Ryssland. På biografernas journaler ser vi hur pooperna nu som förr vandrar omkring och stänker vigvatten på folket. Den kommunistiska byråkratin har tagit kyrkan i sin tjänst för att kunna lättare regera över folket.

Inom armén, flottan och flyget har man stoppat rekryteringen av officerskåren från arbetare och bönder. Till officersrekryter antages *endast söner till officerare*. Endast i undantagsfall kunna också söner till partisaner som stupat antagas, men om en partisan kämpade aldrig så tappert under hela kriget, men underlät att stupa före dess slut så kan aldrig hans söner bli officerare för det är nu slut på möjligheterna för arbetarnas och böndernas pojkar att bli officerare i Ryssland. Slut på demokratiseringen som Lenin genomförde efter revolutionen. Ännu ett av revolutionens resultat har tillintetsgjorts av den stalinistiska kontrarevolutionen. Ståndsambället har återinförts i Ryssland. Arbetarnas och böndernas kamratarmé har efterträtt av en kopia av de kaiserliga och tsaristiska ståndarméerna. Nu är titlarna "*marskalk av Sovjetunionen*" och "*Sovjetunionens hjälte*". Dessa uppträda nu i guldsmidda uniformer med epåletter och massor av ordnar och lull-lull. Leninorden och Röda fanans orden ersattes med de nya Suvorov-, Kutuzov- och Alexander Nevskyordnarna den 29 juli 1942. Titeln "gardesregemente" återinfördes vintern 1941-42. Enligt ett dekret av den 6 jan. 1943 återinfördes samma epåletter, som bars av officerarna inom tsararmén. Det hade förmodligen icke varit någon konst att få fram nya epåletter, men avsikten var tydligen, att på ett symboliskt och utmanande sätt understryka att de sista resterna av "revolutionära dumheter" avskaffats för alltid. Vad är det egentligen för skillnad ifråga om utsmyckning mellan marskalk Sjukov och negerhövdingen Umtsi-Bumba. Se å omstående sida klipp ur arbetarposten 1945.

En järnhård disciplin uppehålls inom denna ryska armé och ett preusseri som t. o. m. överträffar det höga föredömet från pickelhuvans hemland. Det finns i garnisonsstäderna särskilda väntsalor för officerarna, en officer får icke bära en paket utan det skall en särskild kalfaktor göra, en menig får icke sitta i en spårvagn om en officer stiger på. Han måste resa sig och erbjuda officern sin plats. Även om den menige är en krutstänkt veteran och officern

är en nybakad fänrik.

En våg av chauvinism och militaristisk anda följer den inaugurerade imperialistiska politiken. Arméeden förändrades så att den ryska rekryten som tidigare svor att ”ägna alla mina gärningar och tankar åt det stora målet att befria arbetarna och att kämpa för Sovjetunionen, för socialismen och för alla folks broderskap” nu sedan 1939 svär att:

”till mitt sista andetag tjäna mitt fosterland och min regering ...” Efter ”Internationalens” avskaffande som nationalhymn kom en sång, som uteslöt alla internationella häntydningar och enbart hyllade ”det stora Ryssland” och smidde ihop ”De fria republikernas union”.

Ett av de senaste tilltagen — vid sidan — av att officerare och manskap inte får umgås som kamrater och ha gemensamma klubbar — är att armén för sina bragder under kriget skall betraktas som en ”ärofull institution” för vilken hela det ryska folket skall visa all tänkbar vördnad. Därtill kommer följande materiella fördelar som genomfördes samtidigt. Den ryska officerskåren skall sålunda helt och hållet slippa betala skatt och får därtill betydligt höjda extra livsmedelsransoner. Denna nya adel som är ärftlig — liksom vårt gamla adelskap — enär i stort sett endast -sönerna till officerare numera intagas i kadettskolorna får alltså samma privilegier som vi avskaffade för adeln för något hundratals år sedan. Icke att undra på att arméns tidning Krasnaja Svezda i en ledare förklarade att den särställning de ryska officerarna nu få, står i skarp kontrast till det sätt på vilket västmakterna behandlade sina officerare efter förra kriget. Som synes har det nya ryska frälset väl tillvaratagit sina intressen på folkets bekostnad. Men de ryska soldaterna talar man icke om. Det verkar som om det vore officerarna ensamma som vunnit kriget. Soldaterna voro tydligen endast slaktoffren. Detta införande av adelskapet och ståndsarmén torde vara det betydelsefullaste reaktionära inslaget i denna ”utveckling” i kraftans tecken. Till sist ett prov på det andliga tillståndet hos dessa försvarare av ”freden och friheten”. Den ryske artillerimarskalken Nikolaj Jakovlev förklarade i Moskvas radio bl. a. följande:

”Före stridens början kunde man inte bara höra fåglarnas kvitter utan också myggens surrande, men plötsligt var stillheten borta och jag fick uppleva det värsta oväsen jag någonsin hade hört. Dessa timmar vill, jag kalla för mitt livs största inspiration! Jag tror att under sådana stunder kan artilleristens känslor liknas vid komponistens. Det finns ingen skönare musik för oss och det är vi själva som komponerar och utför den. Vad kan vara skönare än se fiendens försvar sprängas sönder! Att se fiendens sönderslagna tanks och hans slagna soldater — det är krigets jubel, sanningens och frihetens seger. *Jag älskar musik och för mig är en komponist helig, men dock upplever han aldrig samma lycka som vi vid fronten.*”

(Citatet enl. Nyheter från Sovjetunionen)

Detta barbari slår alla tidigare rekord. Sven Hedins ord om ”*kriget som ett stålbad för folket*” är slaget. Hitler och Göbbels bombastiska uttalanden äro också slagna. Tänk vilken ”lycka” att se unga män brännas sönder i dessa tanks. Att se deras armar och ben virvla omkring i luften. Dessa unga män hade mödrar och fäder hemma som väntade på sina söner. Dessa hade kanske kämpat många år i det tyska kommunistiska partiet. För dem var det icke samma ”lycka” att de brändes ihjäl eller sprängdes sönder av Jakovlevs granater. Kriget är en styggelse, det kan till nöds försvaras när det gäller att slå ned Hitlers diktatur, men någon ”lycka” kan ingen med normala mänskliga känslor finna däri. Uttalandet avslöjar en ruskig mentalitet som kan bli en fara för Europas folk.

Bilder på en festutstyrd infödning och marskalk Sjukov med mängder av ordnar och medaljer Umtsi-Bumba och marskalk Sjukov. Den till vänster har inte utnyttjat någon ”kommunistisk” revolution för att bli så grann. Det har bara den till höger gjort.

Ovanstående julgranar äro inte direkt att jämföra med våra enkla granruskor. Men i Stockholm lär det finnas sådana som till 1/4 del eller hälften kunna tävla med ovanstående hrr. Den dekorativa herrn till vänster är milaneshövdingen Umtsi-Bumba som klätt sig i högtidsdräkt för den stora solodansen på sin paradiso. Visserligen är han grann att skåda men det är ett intet mot mannen till höger som är — den ”röda” arméns marskalk Sjukov — dekorerad med 31 ordnar, medaljer och förtjänsttecken. Så såg han ut när han höll sitt intåg i Berlin. Många trodde att detta var för att ordentligt slå Görings rekord. Men så lär det inte vara. De ryska marskalkarna älskar grannlåt och om man får tro Per Meurling även kaviar och champagne. Vi bara undrar vad Montgomery — i sin kakidräkt — sa när han mötte denna påfågel. Kanske teg han men tänkte: ”tack och lov för att man inte representerar en proletär armé” och hade Lenin kunnat stiga upp från de döda hade han nog funderat på vilket år tsardömet återinfördes. Till sist endast en diskret fråga till salongs- revolutionären Per Meurling som berättat ”*att en löjtnant med endast fyra ordnar och tre medaljer praktiskt taget kan bereda sig en gratiskväll på Moskvas dyraste restauranger*”:

Hur mycket blir restaurangen skyldig marskalk Sjukov, som har 31 ordnar, om han super och äter kaviar en hel natt? Det månne bli en rundligt tilltagen summa. Skulle inte Ny Dag-AT kunna meddela denna summa — om inte exakt, så dock avrundad. Det skulle säkert glädja ”alla” dess proletära läsare.

Historieförfalskning i stor skala.

Efter Stalins kontrarevolution har starka tendenser framträtt till en enastående historieförfalskning. Peter den store har blivit ryska folkets och nationens kelgris som prisas i den nya ryska litteraturen och den ryska filmen skapar hjälteeos kring den blodige diktatorn. Katarina II håller på att förvandlas till en skyddsängel för ryska folket och Ivan den förskräcklige har rehabiliterats. Han var förskräcklig endast för dem som hotade ryska folket, skriver den ryska pressen. Att han har 10,000- tals ryssars liv på sitt samvete, är icke lämpligt att omtala. Det har ju den nuvarande ryska diktaturen också, fastän i tusenfalt större utsträckning. Men även det kommunistiska partiets tidigare inställning till den ryska panslavismen och imperialismen förfalskas. Vi anföra följande prov på detta.

I Stalins radiotal, efter Port Arthurs ”fall”, förekom bl. a. följande passus:

”Men våra truppers nederlag 1904 i det rysk-japanska kriget kvarlämnade bittra minnen hos vårt folk. Det var en mörk fläck på vår ära. Vårt folk väntade med tillförsikt på den dag då Japan skulle lida nederlag och fläcken avtvås. 1 40 år ha vi i den äldre generationen väntat på denna dag. Och nu har den kommit. Japan har erkänt sitt nederlag och undertecknat dokumentet om kapitulation utan villkor.”

Naturligtvis var detta en av Stalins vanliga anpassningslögner. Vi kunna återge följande citat ur Lenins och bolsjevikernas tidigare uttalanden om ”skamfläcken Port Arthur”. De äro diametralt motsatta Stalins uttalande i dag. Helt naturligt därför att dessa präglas av revolutionär socialism, medan Stalin är en helt vanlig nationalistisk tsar som till sina förtjänster kan räkna att han är betydligt kraftfullare än Nikolai den blodige.

Som bekant uppfylldes den ryska arbetareklassen av stor glädje och begeistring när de den 2 januari 1905 fingo veta att japanerna erövrade Port Arthur. Naturligtvis kände det ryska proletariet inga sympatier för japanerna men ändock hälsade de ”skamfläcken” med glädje. Varför? Jo, därför att deras huvudfiende var *tsarismen*. De önskade därför det egna landets nederlag, emedan detta nederlag kunde ge dem en chans att störta det tsaristiska tyranniet. Därför kunde Lenin förhoppningsfullt skriva i nov. 1904 följande:

”Regeringen kommer oundvikligt att trassla in sig i det *skamliga och brottsliga mandsjuriska äventyret*, vilket betyder en politisk kris i händelse av ett avgörande militärt nederlag”. — I en kommentar till hans uppsatser från den tiden fastslår Marx-Engels-Lenin-institutet i Moskva:

”Detta krig framkallades på grund av *tsarregeringens grova erövringspolitik i Fjärran östern* ... Missödena och nederlaget i det rysk-japanska kriget hade ett synnerligen betydelsefullt inflytande på de revolutionära händelsernas utveckling ... Varje nytt nederlag i kriget framkallade starka utbrott av missnöje i landet och stämde i allt högre grad även relativt moderata liberaler för nederlaget”. (Lenin, Samlade skrifter i urval, Band IV, Stockholm 1933.)

Sovjet-Unionens kommunistiska partis historia (Svensk översättning, Stockholm 1939) — ett verk som har redigerats av J. Stalin — framställer händelserna år 1904-1905 på följande sätt:

”Bolsjevikerna och mensjevikerna tog olika ställning till detta krig. Mensjevikerna, bland dem Trotskij, sjönk ned till fosterlandsförsvarets position, d. v. s. försvar av tsarens, godsägarnas och kapitalisternas 'fosterland'.

Lenin och bolsjevikerna däremot ansåg, att tsarregeringens nederlag i detta rövarkrig var nyttigt, emedan det skulle leda till att tsarismen försvagades och revolutionen stärktes.

Tsartruppernas nederlag blottade tsarismens rutenhet inför folkets bredaste massor. Hatet mot tsarismen växte med varje dag bland folkmassorna. Port Arthurs fall — det är början till självhärskardömet fall, skrev Lenin.

Tsaren ville krig för att strypa revolutionen. Han uppnådde motsatsen. Det rysk-japanska kriget påskyndade revolutionen”.

Detta var den historiska sanningen så sent som år 1939. Ja, t. o. m. en sanning som Stalin satt sitt namn under. Nu är denna glömd av den maktbävande byråkratin. Nu anlägger tsar Stalin precis samma syn på saken som Nikolai den blodige anlade 1905. I dagens Ryssland betraktar byråkratin nederlaget vid Port Arthur som en nationell katastrof, som man nu äntligen tagit revansch för. Man har inte längre någon användning för 1905 års ryska proletärens syn, *som önskade Japans seger och tsarrikets sammanbrott*. Man talar inte längre om dem, de äro förgätna — nu hyllas i stället den tsaristiske generalens minne, som hjältemodigt försvarade fästningen Port Arthur, mot nationens fiender. Tsar Nikolai den blodige görs inte längre ansvarig för själva kriget — utan bara för nederlaget. Enligt partihistoriken — godkänd av centralkommittén år 1938 — var det bara de föraktliga mensjevikerna som 1904-05 intog fosterlandsförsvarets position. Nu gör man gällande, att hela arbetarklassen med bolsjevikerna i spetsen den gången gav sitt stöd åt Nikolai den blodiges krigföring medan det verkliga förhållandet var att de bekämpade denna. Men för att dölja den stalinistiska kontrarevolutionen måste man tillgripa en sådan grov historieförfälskning som att söka sätta likhetstecken mellan 1905 års proletära internationalism och socialism och så 1945 års nationalistiska, panslavistiska och imperialistiska stalinism som ingenting har med den förstnämnda att göra. ”Skamfläcken” Port Arthur är däremot gemensam för den blodige tsaren 1905 och hans blodiga kollega av år 1945.

Nationalistisk yra och vrålpatriotism.

Vi hade här i landet innan arbetarrörelsen slog igenom, något som kallades för punsch-patriotism, Karl den tolfte nationalism och Gustav II Adolfs vrålpatriotism. Dessa företeelser äro nu i stort sett borta. Men i Ryssland växer det fram en vrålnationalism som saknar motsvarighet i något annat land eller vad sägs om följande citat ur Pravda för den 9 juni 1934:

”För fäderneslandet. Detta rop när hjältemodets flammande låga, det skapande initiativets låga, på alla platser, på alla områden i vårt rika mångsidiga land ... Fosterlandets försvar är livets högsta lag ... För fäderneslandet! För dess ära och storhet, makt och välgång!”

Denna patriotiska svulstighet skiljer sig avsevärt från Lenins internationalism. Exempelvis: ”Det väsentliga för oss — även då tiderna äro som mest prövande — är att vara verkliga internationalister i handling... Det finns en och endast en verklig internationalism: outtröttlig strävan att utveckla den revolutionära rörelsen och den revolutionära kampen i det egna landet samt stöd (genom propaganda, sympati och materiell hjälp) åt sådana och endast sådana politiska kampriktningar i alla länder”.

Den inträdda förändringen är påfallande. Pravdacitatet från 1935 stod infört omedelbart före en kungörelse, i vilken det förklarades vara högförräderi att fly över gränsen.

Denna bestämmelse utfärdades, samtidigt med att man proklamerade ”socialismens fullständiga seger” på det politiska och ekonomiska området. I borgerliga länder utpekade sådana bestämmelser som tyranni och ofrihet. I Ryssland kallas det framåtskridande och socialistisk frihet!

Sedan dess har det givetvis blivit mycket värre — vilket delvis kan skyllas på krigets inverkan varför vi icke skola återge de orgier i nationalism och imperialism som återfunnit i den ryska pressen.

Den ryska imperialismen.

Det är väl ingenting som så förargar Stalins anhängare som talet om rysk imperialism. Andra stater äro imperialistiska, men hur skulle den ”socialistiska” kunna vara imperialistiskt? Det hjälper inte att påpeka fakta. Alla Rysslands angrepp på andra stater ha varit ”strategiska motdrag” som skydd för imperialistiska staters angrepp”. Det är tragiskt att så många hederliga arbetare av ren okunnighet försvara en hänsynslös och brutal stormaktsimperialism. Upplysning om denna imperialism försvaras genom att den socialdemokratiska pressen nästan helt avstått från att kritisera Ryssland.

Hur kunde den gamla imperialismen och panslavismen återuppstå i ett land som gjort revolution? Det är en lång historia, som här endast kan antydast. Det är dock en historisk sanning, att ur en revolution kan födas en stark chauvinism. Den franska revolutionen är det bästa exemplet. Napoleon, den blivande kejsaren och världserövraren var från början en mycket fanatisk jakobin. Han var trogen Robespierre och Saint Just. Ingen i konventet skulle kunnat drömma om att den obetydlige artilleri-officeren skulle bli en världserövrare.

Den ryska imperialismen är lika klart dokumenterad som den napoleonska, vilket följande exempel torde klart styrka:

Under vintern 1939-1940 fördes det s. k. vinterkriget mellan Ryssland och Finland, vilket slutade med Finlands nederlag. I början av mars stod det finska försvaret inför en katastrof och den 12 mars måste Finland åt Ryssland avstå allt vad Ryssland krävde och litet till.

Ryssland motiverade anfallet med att det måste skapas större strategisk säkerhet för Leningrad. *Om ett sådant motiv skulle betraktas som legitimt för öppnandet av ett krig, så finns det naturligtvis intet land som icke på samma sätt skulle kunna förklara sig ha rätt till angreppskrig mot ett annat land.*

Arnulf Overland skrev en gång de mycket sanna orden om vad ryssarna vunno med sitt överfall på Finland.

”De opnådde, at finnernes gamle hat slo ut i en glødende forbitrelse, som gjorde politisk klokskap meget vanskelig. De opnådde, at stemningen i Finnland blev slik, at Ryti og Tanner falt for fristelsen til å gå i forbund med Tyskland. De opnådde akkurat det, de vilde hindre; at Finnland blev tysk opmarsjområde mot Leningrad.”

Meddelandet om det ryska överfallet på Finland utlöste en våldsamt reaktion över hela världen. Ledaren för den indiska nationalkongressen, Nehru gjorde följande uttalande:

Ryssland har genom att överfalla Finland placerat sig i rövarstaternas led. Det indiska folkets sympatier befinna sig i detta krig spå de överfallna finnarnas sida, och det indiska folket dömer med största skärpa våld och diktatur i varje form.

Efter Polens nedkämpande i september 1939 fick den estniska utrikesministern order att infinna sig i Moskva. Hans land måste den 28 september ingå ”biståndspakt” med Ryssland och ”utarrendera” en del öar och militära landbaser för ryska garnisonen. Den ryske estniska biståndspakten kom före de andra baltiska pakterna. I inledningen förkunnas, att Ryssland erkänner den estländska statens rätt till suveränitet och förklarar att vänskap rådde mellan de två fördragsslutande parterna. Estland skulle tillåta Ryssland att på Dagö och Ösel upprätta flottbaser samt flygplatser och flottbaser i Baltich-Port. Men det hette uttryckligen: ”Genomförandet av denna pakt får på intet sätt beröra fördragsparternas suveräna rättigheter, speciellt vad deras ekonomiska system och deras statliga struktur beträffar. De sektioner, som komma att anvisas för anläggning av baser och flygplatser förblev också i fortsättningen den estniska republikens territorium.

Den rysk-estniska ”biståndspakten” var avslutad på tio år. Men Ryssland höll den inte ens i tio månader. Efter Estland kom turen till Lettland och Litauen. De behandlade på samma sätt. Så följde upprullningen enligt vanlig hitlermetod. Den 29 maj 1940 meddelar den ryska telegrambyrån Tass att Rysslands utrikesminister Molotov den 28 maj ingivit en skarp not till Litauens minister i Moskva. Ryska soldater hade bortrövats och utsatts för tortyr. Ryska regeringen förelade de baltiska staterna noter av ultimativ karaktär. Noter till Litauen kom den 14 juni och till de andra två staterna den 16 juli. Man krävde från ryskt håll svar inom kort tid, av Litauen inom cirka 10 timmar, av de övriga inom 9 1/2 timma. Nya regeringar skulle bildas och ryska trupper skulle i större utsträckning åta tillträde. Nu voro landen ockuperade och nya regeringar av typen Quisling tillsattes. Ryska kontrollkommissioner tillsattes. I Lettland blev Vysjinski ordförande. Denne man är känd som den som ledde processen mot Lenins gamla garde. Under revolutionen var han mot Lenin. När valen skulle företagas till respektive parlament fungerade redan den ryska diktaturen perfekt. Endast en valsedel, den kommunistiska fick användas. I Lettland begärde man att få använda 8 andra listtyper. Men det blev avslag. Röstplikt infördes. Som protest höllo en del folk sig undan, men då hette det att då på grund av ”regnväder” en del folk stannat hemma, skulle valen gå om. Den enda listan segrade naturligtvis. Sedan fattade de kommunistiska parlamentsledamöterna i respektive länder det beslutet att länderna skulle anhålla att bli upptagna i som det heter ”sovjetfolkens stora familj”. Högsta sovjet sammanträdde och beviljade denna ”anhållan”.

Därefter vidtog ”pacificeringen” och utrensningen efter gammalt känt mönster.

Samma öde hade tidigare drabbat Polen. Vem minnes icke bilderna från mötet mellan de tyska och ryska erövrarna när de möttes efter fullbordad ödeläggelse.

”Du blöder alltjämt utav såren,
Warszawa min älskade stad.”

Polen är det land som lidit mest under det fruktansvärda andra världskriget. Polens martyrium heter en bok som på sin tid utkom på Trots allts förlag. Det var förvisso en sann titel. Polen var det första land sänt försvarade sig mot Hitler. Kommunistpressen lovordade Polen vid krigets utbrott. Polen kämpade tappert, men bröt samman för det tyska anfallet. Fullständigt bröt Polen aldrig samman, ty den underjordiska kampen upphörde aldrig. Polska soldater har kämpat på alla fronter. Men vid sammanbrottet skyndade ryssarna att tåga in och ockupera de östra delarna. Molotov förklarade: ”Ett snabbt slag mot Polen, först av den tyska armén och sedan av Röda armén, och inget fanns kvar av denna missbildade avkomma av Versaillesfördraget, som existerat genom att förtrycka icke polska nationaliteter. Var och en inser, att det aldrig kan bli fråga om att återupprätta det gamla Polen.”

Cynismen i detta uttalande ligger i öppen dager. Diktaturens maktpolitik är alltid både cynisk och opportunistisk.

Massor av polacker deporterades till det inre av Ryssland. Koestler skriver i Yogin och Kommissarien: Efter utrensningarna ha sovjet- härskarna börjat att betrakta den politiskt medvetna vänstern utomlands, och inte cynikerna och de reaktionära, som den största faran för deras internationella aspirationer. Med cynikern kan man alltid finna ett *modus vivendi*.

Socialdemokratins nya kampanj för kommunisternas anslutning.

Partisekreterare Sven Andersson och partiordföranden Tage Erlander tävlar nu om att få de reaktionära kommunistiska ledarna anslutna till socialdemokratien. Bakom denna kampanj står Ernst Wigforss som nu är sossarnas starke man och i allmänhet talar genom de ovan nämnda medierna. Nu lockar man med anslutning till ”Arbetarpartiet” i stället för till socialdemokratien. Det är nog betydligt smakligare för Linderot att gå till den fällan och därtill lättare att få hans högerkommunister med dit. Visserligen är han själv redan vald som soc.-dem. riksdagsman, men skall det bli något större notvarp för hrr A. och L. måste nog fällan förses med ny etikett. Därför är rekommendationen att inträda i Arbetarpartiet en god fingervisning och har säkerligen varit i partistyrelsens säck innan det kom i partisekreterarens påse. Detta är en värdefull bekräftelse på vad vi tidigare fastslagit, och om icke fruktan för att en sådan sammanslagning skulle leda till borgerlig majoritet 1948 hade funnits, så hade den nog redan varit betydligt närmare förverkligandet. Men om man nu framställer kommunisterna som ”reformister och demokrater” så kanske det kan gå att övervinna svenska folkets ovilja mot de ryska agenterna.

Den håv som hrr Andersson och Erlander är ute med nu är måhända bunden av krafter som bestämmer det kommunistiska partiets politik. I så fall har rysskreditens politiska konsekvenser börjat visa sig. Hr Andersson sköter håven på följande sätt:

”Den samling kring regeringens politik som nu håller på att ske inom arbetarklassen är nära nog hundra procentig. Något liknande lär väl aldrig tidigare ha förekommit. Det är kommunisterna som genom sin anpassning till demokratin och reformismen svarar för denna sensation. Kommunisterna tycks dock inte vara beredda att dra de historiska konsekvenserna av sin omvändelse. *En lösning av enhetsfrågan är möjlig endast om kommunisterna drar ut*

konsekvenserna av sin nya politik och uppgår i Arbetarpartiet.”

Hr Erlander som är statsminister svänger den lite elegantare. Han har lagt pannan i djupa veck och uttrycker bekymrat och statsmannamässigt sin fruktan för framtiden med följande ord:

”Om kommunisterna menar allvar ned att de är anhängare till vårt efterkrigsprogram, om de är demokrater sedan den 22 juni 1941, och om de stöder regeringspolitiken, vad skall det då tjäna till att de upprätthåller ett särskilt parti, när splittring inom arbetarrörelsen vållar risk för borgerlig seger? Den frågan måste vi föra ut på arbetsplatserna. Valen 1948 kan ge en stabil majoritet för den socialdemokratiska linjen, om vi sköter propagandan rätt. Det blåser mot oss nu, men det skall visa sig, att vi kan blåsa igen!”

Den sista satsen bör man nog kunna rätt förstå i Moskva och därför öva lite lätt påtryckning på filialen här i landet så att denna sluter upp vid Wigforss och Erlanders sida. Hr Andersson har rätt. Kommunisterna ha anpassat sig till reformismen. Men att detta skulle vara någon sensation ha vi anledning bestrida. Det har vi förutsagt i många år och vi fått rätt. Att konsekvensen av deras nya politik skulle vara en anslutning till socialdemokratien torde vara självklart. Två partier kan ju icke gärna föra samma politik och stödja samma regering hur länge som helst utan att de så småningom förenas. Den saken är lika klar som att av en gåsunge måste bli en gås om den får leva och utvecklas. Men skrävlet om den ”nära nog hundra procentiga” uppslutningen kring regeringen är bluff. Det är de soc.-dem. och kommunistiska ledningarna som sam- lats kring regeringspolitiken. Men bland medlemmarna är det mycket delade meningar. De ha fått Krängel-Sverige i stället för det av Per Albin utlovade ”folkhemmet”. De få bära bördorna av ökat skattetryck, prisfördyringar, centralbyråkrati, fortsatt ransoneringselände, och alla andra pålagor. Däremot få de mycket lite att anteckna på livets debetsida. Sex procent ökning av ackorden och 11 öre i timmen är deras utdelning och dessa har prisfördyringen förtärt för länge sedan. De äro därför allt annat än nöjda med regeringens politik även om de ännu icke i större omfattning öppet revoltera mot och bryta med regeringens politik.

Dessutom inger regeringens vingelpolitik inget förtroende. I flera år har menige man ute på arbetsplatserna försvarat regeringens undfallenhet med den motiveringen att hade vi icke tillmötesgått Hitlers krav hade vi kommit i krig med Tyskland. Vi vänstersocialister, syndikalister och kämpande demokrater har hävdad en diametralt motsatt uppfattning och det har varit hårda, många gånger oavgjorda, duster på arbetsplatserna.

Så komma nu de soc.-dem. ledamöterna av regeringen och förklara att de midsommar 1940 intog precis samma ställning som den vi hela tiden betraktat som riktig. Således har dessa försvarsadvokater hela tiden försvarat en annan inställning än den majoriteten av de soc.-dem. regeringsledamöterna hade. De ha alltså försvarat de borgerligas linje hela tiden. Det framgår nämligen av svaret på Wards interpellation att det var de borgerliga partierna som accepterade undfallenheten medan fyra av de soc.-dem. ministrarna — Möller, Wigforss, Sköld och Gjörös — intog en ställning som sammanföll med den vi hela tiden hävdad. Att de sedan voro sådana ynkyggar att de icke stod för sin mening är ju sorgligt. I dubbel mening sorgligt därför att de representerade riksdags- majoriteten vid ett så kritiskt tillfälle som detta. Detta knäfall tycks Per Albin ha åstadkommit genom att inför gruppen framställa saken så att kungen skulle abdikera om icke Hitlers krav bifölls. Överhuvud taget tycks det vila något mystiskt över statsministerns handlande i denna fråga och hans ”privata konsultation” med kungen. Det är detta som sossarna ute på arbetsplatserna försvarat i sju års tid, men nu får de göra en helomvändning och anklaga sig själva i stället. Det var den borgerliga linjen de tidigare försvarade. Strindberg har rätt ”Det är synd om människorna” och särskilt de som

vilja förena politisk ärlighet med medlemskap i soc.-dem. partiet.

Men till detta inbjuder nu Sven Andersson hela den kommunistiska kadern. Det är riktigt, för där finns folk som redan tidigare äro vana vid dessa tvärvändningar. De generar sig icke för vilken politisk jitterbug som helst. De passar utmärkt som medlemmar i det socialdemokratiska partiet. Redan nu stödjade de ju regeringens politik och har accepterat LO:s och sossarnas efterkrigsprogram.

Kommunisternas anpassning i Norge och Danmark.

Det är vanligt vid diskussioner med kommunister att de hänvisa till sin tappra kamp i Norge och Danmark under ockupationen. I sanningens intresse bör också erkännande ges för deras medverkan i motståndsrörelsen under de senare krigsåren. Men så mycket ynkligare var deras hållning under de första krigsåren. Följande citat ur deras press vittnar bättre än något annat om deras ynkliga uppträdande under de första ockupationsåren. Vi börja med följande redogörelse för verksamheten inom den grupp av norska arbetarledare som samarbetade med de tyska nazisterna. Den är skriven av Haakon Meyer (Norges Flyg) och handlar om verksamheten under år 1940:

”Innenfor gruppa av dem som i denne tia hevdet at det var absolutt nødvendig å komme til en ordning med okkupasjonsmakten og å innrette seg på basis av den kjensgjerning at landet gjennom lengre tid ville vare under tysk hærsetting, var det sjølsagt behov for å komme i kontakt direkte med de tyske myndigheter.

Tilfeldige personlige forhold åpnet mulighetene for dette, og fra slutten av mai 1940 hadde denne gruppa en stadig kontakt med representanter for det tyske sikkerhetspolitis politiske avdeling. Det gjorde det mulig for greppa å holde seg underrettet om forhold som ellers ikke var offentlig kjent, og det er verdt å understreke at da flere grupper i midten av juni fant sammen til et organisert samarbeid ble dette samarbeid ført under stadig kontakt med representanter for de tyske myndigheter, og det tyske sikkerhetspolitis tillatelse ble til stadighet innhentet, når denne politisk sett meget broget sammensatte gruppa holdt sine møter”.

Vilka tillhörde nu denna grupp som arbetade under de tyska myndigheternas beskydd. Jo, i arbetsutskottet, för dessa satt k (Vippe-Tangen kallad) — nu facklig ledare i kommunistpartiet —, *Martin Brendberg* — nu facklig ledare för kommunistpartiet — *Adelstein Hangen* — nu partisekreterare i kommunistpartiet *Albert Johannessen* — nu medlem av kommunistpartiet —, *Haakon Meyer*, *Erling Olsen* och *Halvard Olsen* samtliga häktade som landsförrådare. Norge Flüg hade som sin närmaste man nuvarande sekreteraren i Norges kommunistiska parti, *Örnulf Egge*. Som framgår av denna uppräknings har av de arbetarledare som samarbetade med tyskarna och sammanträdde under deras beskydd *fem blivit ledare i det norska kommunistpartiet, medan tre sitter på Ilebu häktade för landsförräderi*. Vore uppreisningen med nazisamarbetsmännen sådan vi önskar, skulle alltså större delen av ledningen för Norges kommunistparti vara häktade och tillsammans med Norges Flag eller Laval sitta på Ilebu (f. d. Grini).

(arbetar-posten 1946)

Men hur handlade nu kommunisterna i Danmark under den första kritiska tiden. De handlade precis som de norska kommunisterna. De predikade eftergifter, undfallenhet för Tyskland. De förde i Danmark samma anpassningspolitik som i Norge och Sverige. Efter krigsutbrottet bekämpade de häftigt England och dess ”imperialistiska krig”. Kommunistpartiet utsände strax efter krigsutbrottet ett uttalande, vari det hette: ”Vi har intet med denne imperialistiske

Krig at gøre. Vi kan ikke holde med nogen af de krigførende Parter. Vi kan ikke ønske Sejr for hverken den ene eller anden Part ...” Den kommunistiska svängningen från tyskfiendlighet till engelskfiendlighet framgår klart av vad ledaren Aksel Larsen den 25 februari 1940 skrev i ”Arbejderbladet”:

”Stillingen er vendt om. For et Aar siden kunde ingen være i Tvivl om, att hvis Skandinaviens och cia isar Danmarks Uafhægighed og territoriale Ukrænkelighed var truet og hvis Danmark var ude for et ökonornisk Tryk, dä grænsede till Overgreb - saa var det fra Tysklands Side. I Overenstemmelse hermed maatte man indrette sin Politik, hvis man vilde det danske Folks Vel. Nu derimod er det om muligt endnu mere klart, att det er England, der har villet Krigen, saaledes er det England, som ønsker at inddrage de skandinaviske Lande i Krigen og at gøre i hvert Fald Danmark og Sverige till den egentlige Krigsskueplads.”

Så här stort förtroende för Hitler hade kommunistledaren Aksel Larsen i ”Arbejderbladet” den 24 november 1940:

”Tyskland har selvfølgelig ikke i Sinde at fravige sin Erklaring af 9. April, hvori det bl. a. blev sagt, at det danske Folks Frihed agtes, og at dette Lands fremtidige Uafhængighed fuldt ud sikres.”

Den 25 april innehöll ”Arbejderbladet” ett upprop, vari det hette:

”Vi advarer mod at lytte till de uansvarlige Röster, der over engelsk Radio i Internationalens Navn søger at give vore Medlemmer Direktiver. Det er Folk, der helt har stillet sig i den engelske Imperialismes Tjeneste og forraadt Arbejderklassens internationale Interesser.”

Ytterligare underströks detta i följande sats: ”Arbejdernes Interesse er ikke den ene imperialistiske Gruppes Sejr, men omgaaende Genoprettelse af Freden”. Och ännu starkare sades detta den 28 april:

”Det er muligt, at der ikke vil mangle Folk, som ad Hviskeagitationens Vej vil forsøge at bibringe det danske Folk den Opfattelse, som hver Aften prækes fra Londons Radio, at det danske Folk skal søge sin Frelse i den engelske Flaade, den engelsk-franske Har og de engelske Bombef lyvere.

Vi Kommuniste vil paa Forhaand stemple en saadan eventuel Agitation som direkte og bevidst forbryderisk mod Land og Folk.”

Oerhört imponerad var den kommunistiska tidningen av von Ribbentrops Vita bok, i vilken han ”bevisade” att engelsmännen orsakat ockupationen. Därom hette det i början av samma artikel:

”De Oplysninger og den Dokumentation, Tysklands Udenrigsminister v. Ribbentrop er framkommet med, har virket meget stærkt saavel ude i Verden som herhjemme. Og klart er det, at Titusinder, ja Hundratusinder af Mennesker nu ser de sidste Maaneders Begivenheder i et andet Lys end de saa dem, da de kun havde de Informationer at holde sig til, som den danske Presse fra før 9. April fodrede sine Lasere med.”

Vilken barnatro på Hitler och von Ribbentrop lyste det inte fram ur det uttalandet.

Som man ser ha kommunisterna varit likadana i alla de tre skandinaviska länderna. Danmark är intet undantag. Överallt har det varit *anpassningspolitik*.

De fingo också stöd för denna undfallenhet från de svenska partivännerna. Anpassningen Sven Landin — nu redaktör för AT — fick genom de tyska ockupationsmyndigheternas välvillighet

resa till Oslo strax efter ockupationen och skrev korrespondenser därifrån som flitigt citerades i den tyska och svenska nassepressen. Vi återger följande avsnitt:

”Partiets politik, som kan uttryckas i parollerna Fred åt Norge, Sätt i gång fabrikerna, Bevara den sociala standarden och arbetarnas fri- och rättigheter. Iakttag lugn och disciplin, har vunnit ett mycket starkt gehör; Arbeiderens upplaga stiger och medlemsmötena är hundra-procentigt besökta. *I tidningar och på annat sätt klargör partiet för massorna, att den engelska imperialismen bär det huvudsakliga ansvaret för vad som skett. Partiet uppmanar till lugn och disciplin. Nygaardsvold har allierat sig med England. Norskt blod skall inte flyta för imperialistiska intressen och därför är det vårt broderpartis mening att arbetarna genom sammanhållning och politisk aktivitet skall skapa förutsättningar för att hävda landets självständighet.*”

(Ny Dag 24-4, 1940 Sven Landin)

”Främst riktar sig förbittringen mot LO:s ordförande Konrad Nordahl och förste sekreteraren Lars Evensen. Hade de stannat och burit sig som karlar och inte som harar, *så hade tyskarna inte behövt marschera in i en av förvirring och resignation präglad stad och Quisling-klicken hade aldrig kunnat bilda sin regering.*”

(Ny Dag 27-4, 1940 Sven Landin)

Denna exposé över politiska uttalanden i den danska kommunistpressen skulle kunna kompletteras med liknande ur den norska. Deras tidning i Oslo — Arbeideren — var den enda s. k. arbetartidning som fick utkomma under ockupationen. Först efter Hitlers överfall på Ryssland upphörde samarbetet. Detta samarbete som t. o. m. utökades till spioneri och sabotage för att stödja paktbrödernas kamp mot frihetens och demokratins makter. Polisen i Oslo överlämnade i början av 1940 till de svenska polismyndigheterna en rapport — sammanställd av internationellt polismaterial — som är ganska uppseendeväckande. Dokumentet återfinnes i fotografisk kopia bland papperen i Sänderskommissionens utredningar. Av detta framgår att *Wollweberligan*, som var en utgrening av en stor internationell sabotageliga, först riktade sin verksamhet uteslutande mot det nazistiska Tyskland, men sedan efter pakten i augusti helt omdirigerade denna. Sabotagen riktades nu mot fartyg som tjänade de allierade länderna. Helt naturligt har Ny Dag-AT tagit sabotörerna i försvar och anfäller i stället Ture Nerman, som dragit fram historien, på följande intelligenta sätt:

”Vi förmoda, att det inte är många som fästa sig vid vad en gammal hysterisk renegat har för fruktansvärda hallucinationer.”

Uttalandet är värdig en tidning som försvarar spioner och sabotörer som kämpade mot dem som förde kampen mot Hitler. Men vad skall sovjetsympatisören Georg Branting, som varit med vid utredningen och satt sitt namn under aktstycket säga om detta betyg? Vi ha under flera år betecknat den kommunistiska politiken som *jitterbug* och av innehållet i denna broschyr framgår att deras politik stämmer med den serie av cirkel- eller ellipsformade rörelser som brukar kallas jitterbug. Det är egentligen upprörande att se vilket sliskigt frieri som socialdemokratin bedriver med dessa reaktionära politiska jitterbuggare. Deras ledning är dock och kommer att förbli agenter för den ryska diktaturen. De arbetare som låtit duperas sig av kommunismens janusanlete skall nog komma till klarhet och vilja de då fortsätta kampen för friheten, demokratin och socialismen gå de icke till den bankrutterande socialdemokratin utan till det *Vänstersocialistiska Partiet* som fullföljer den idékamp som de andra partierna svikit.

Kommunismens vandring från revolution till reaktion.

När, femårsplanerna började — med byråkratin som pådrivande faktor då började marschen från revolution till reaktion gå i hastigare takt. Arbetarna förlorade inflytandet, bönderna länkades in i det stats- kapitalistiska systemet, kampen mellan de gamla bolsjevikerna som fortfarande hoppades på en socialistisk utveckling och byråkratin som fruktade en sådan utveckling tillspetsades allt mer och mer för att kulminera i de stora utrensningarna i samband med moskvarättegången. Då arkebuserades Lenins gamla medarbetare, då upplöstes ”De gamla bolsjevikernas samfund”, då omorganiserades ”Den kommunistiska ungdomen” så att den övre åldern höjdes till 25 år, samtidigt som de förbjöds delta i politiken. Enligt moskvarättegången var Trotskij utländsk agent redan när han var överbefälhavare för Röda armén och slog tillbaka den utländska interventionen. De män som ledde den ryska revolutionen voro — med undantag av Stalin och de som dog i tid — samtliga agenter för det brittiska, tyska och japanska spioneriväsendet. De förgiftade Gorki med arsenik, försökte förgifta chefen för G. P. U. — denne dömdes sedan som medbrottsling — med kvicksilverångor, slängde skruvnycklar i maskinerna och sålde landet bit för bit till smutsiga utlänningar, ja de sökte t. o. m. döda Lille Far Stalin. De voro ”galna hundar”, ”djävlar”, ”hyenor” och ”syfiliter”. Alla dessa vanvettigheter prånglades ut till det ryska folket för att tillfredsställa de efterblivna massorna. Sedan man arkebuserat Lenins gamla garde för samarbete med nazisterna inledde de ryska makthavarna själva detta samarbete med Stalin-Hitler-pakten. Det var för att vinna tid för rysk upprustning är den enfaldiga motiveringen för denna åtgärd. Man glömmer då totalt att Frankrikes sammanbrott 1940 icke uteslutande var ett verk av högerens femte kolonn. De franska kommunisternas slagord om ”*de rikas krig*” som ”*icke angick arbetarklassen*” spelade en avgörande roll vid sammanbrottet. Varför ville man att de engelska arbetarna skulle sabotera krigs- ansträngningarna? Varför yrkade man på fred med ett av Hitler styrt Tyskland. 1939-41 intog den kommunistiska pressen och rörelsen en tydligt antiallerad hållning för att behaga Hitler. Två år senare upplöstes Komintern för att behaga Churchill och Roosevelt. Det är att driva brottsliga manipulationer med folkets offervilja och idealism att använda en arbetarinternational i diplomatiskt köpsläende, avskeda den ;som en oduglig betjänt och anställa en ny dagen efter. Allt detta visar att både den ryska ledningen för de kommunistiska filialernas politik och filialerna själva äro de reaktionäraste inslag som någonsin förekommit inom arbetarrörelsen. Den ryska statskapitalismen har ingenting med socialism att göra lika litet som den tyska hade detta. *Nationalisering och planhushållning kan leda till socialism men även till fascism. Allt beror här på det politiska och etiska innehållet. Folkets andel av resultaten och deras inflytande på ledningen.*

Vänstersocialismen har övertagit den socialistiska kampen.

Efter detta fullständiga fansvek blir det nu den vänstersocialistiska rörelsens uppgift att i alla länder driva fram en socialistisk rörelse, som dels överför de viktigaste produktionsmedlen i samhällets och folkets händer, dels i frihetens och demokratins anda leder och utvecklar produktionen så att bästa möjliga resultat kan uppnås och att dessa resultat rättvist tillfaller och fördelas bland dem som arbetar, därmed förverkligande arbetarrörelsens gamla tes om ”arbetets frukter åt dem som arbeta”. Vi äro fullt övertygade om att många verkliga kommunister vilja fortsätta sin gamla kamp för de mål de satte sig före när de, drivna av socialistisk och revolutionär lidelse, anslöt sig till den rörelse som nu fullständigt sparat ur. Men det har icke och skall icke lyckas för den stalinistiska byråkratin att likvidera den frihetliga socialismen, lika litet som det lyckats för de borgerliga och de förborgerligade socialdemokraterna att åstadkomma detta. Under frihetens, socialismens och den verkliga

demokratins fanor skola folket samlas på nytt igen till internationell socialistisk kamp för en ny värld där folket kan leva utan nöd och utan fruktan. För detta kämpar det Vänstersocialistiska Partiet. Kom med och bidrag till att kampen får allt större omfattning. Din plats är i våra led, din kamp fullföljes bäst under våra fanor.